

ling af 100,000 Kr. for et saadant Areal, som først ved offentlige Foranstaltninger, Jernbane, og hvad dertil knytter sig, har faaet saa stor Værdi. Jeg har ved Gennemlæsning af Lovforslaget faaet det Indtryk, at Bestemmelserne saavel i § 4 som i § 9 er fyldestgørende for en tilfredsstillende Ordning af saadanne Forhold, saaledes at der ikke sker Ejeren Uret, men at Borgerne paa den anden Side bliver hjulpet i det Omfang, de efter min Opfattelse har Krav paa, ikke alene de vedkommende Egnes Beboere, men ogsaa de mange besøgende, Turister. Og det gælder ikke alene for Nordsjælland, men ogsaa for mange andre Egne af Landet.

Bestemmelsen i § 10 om, at naar man fordrer, at en Ejer skal afstaa sin Ejendom efter Vurdering eller Skøn, skal af Erstatningen $\frac{1}{3}$ betales af Kommunen, $\frac{1}{3}$ af Amtsrepartitionsfonden og $\frac{1}{3}$ af Staten, synes mig meget tilfredsstillende. Maaske er der Enkeltheder i Lovforslaget, der kan trænge til Ændring, men i Hovedsagen kan jeg anbefale det til meget hurtig Fremme, da jeg skønner, at Befolkningen har Krav paa en saadan Sikring af den frie Adgang til Skov og Strand.

Anden Viceformand (Povlsen): Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Wulff: Det ærede Medlem, som nu talte (Moesgaard-Kjeldsen), sagde om mig, at jeg havde gjort gældende, at Naturfredning burde ske lokalt. Det ærede Medlem maa have hørt fejl. Jeg sagde nemlig det modsatte, jeg sagde, at Naturfredning burde være en Opgave ikke en Gang for Amtskommissioner, men helst for en Kommission for det samlede Land. Hvad jeg ønskede skulde være lokalt, var Bestemmelser om at give Adgang til Strandbredden. Jeg mener, at de kun skal gælde de Steder, hvor der er Trang til dem, og ingen andre. Det ærede Medlem sagde, jeg havde taget fejl, at jeg ikke kendte Forholdene paa et nærmere angivet Sted — jeg husker ikke, om det var ved Lilleleje eller ved Liseleje —, hvor der var en Ejer, som ikke vilde give Adgang til Strandbredden. Jeg maa sige, at jeg er ganske uskyldig, hvis det, jeg har sagt derom, skulde være galt. Jeg staar her med „Foreningen til Naturfredning“s Aarsberetning for 1913, og deri staar for det første det, som jeg sagde, at en Mængde Strandbredejer har underskrevet Fredningsdeklarationen, selv om der ganske

vist er nogle, som ikke har villet gøre det. Og saa tilføjes der: „Men næsten alle de, der ikke har villet underskrive, har dog lovet ikke at ville afspærre, og ikke en eneste Strandbredejer paa den 4 Mil lange Kyststrækning har faktisk afspærret Pasagen langs Havet“. Det var kun de Linier, jeg læste op. Jeg har ikke givet mig Udseende af at være stedkendt paa de paagældende Steder, hvor jeg for Resten, i Parentes bemærket, aldrig har været.

Anden Viceformand (Povlsen): Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. Meyer: Den paagældende Naturfredningsforening har haft stort Besvær med at gennemføre sin Plan om fri Færdselsret ved Stranden, fordi der har været enkelte Ejere, der modsatte sig at gaa ind paa, hvad de andre Ejere vilde. Det er derfor ganske naturligt, at man paakalder Lovgivningsmagten. Naar det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) mener, at det i Lovforslaget omhandlede Spørgsmaal væsentlig angaar Københavnernes Færdselsret ved Stranden, maa jeg sige, at det er til en vis Grad rigtigt nok, men det ærede Medlem erkendte jo ogsaa, at den store Bys Befolkning trænger i meget høj Grad til at have Steder, hvor den har Adgang til den frie Natur, navnlig Stranden. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at det ingenlunde blot er et Spørgsmaal, der vedrører København. Ganske vist angaar det endnu overvejende København og i meget ringe Grad andre Egne af Landet, men man er dør ude paa Vej til at følge det daarlige Eksempel, som visse Ejere eller formentlige Ejere, vil jeg hellere sige, af Strand herovre har givet. Jeg anførte ved Finanslovsforlagets første Behandling, at man f. Eks. i Vendsyssel, ovre ved Sæby, havde et bestemt Tilfælde af den Art. En Mand havde, formodentlig smittet af Eksemplet fra Nordsjælland, erhvervet sig et Stykke Strandareal, bygget sig en Villa og uden videre afspærret Stranden. Men de tapre Vendelboere, der ikke er vant til at finde sig i nogen Form af Uretfærdighed, protesterede straks og forhindrede Manden i at faa skabt en vedvarende Forhindring for Befolkningens frie Færdselsret, saaledes at han godviligt — naturligvis under det stærke Tryk af Befolkningens Uvillie — fjernede Pigtraadshegnet. For at undgaa den Slags Tilfælde i Fremtiden, for overhovedet at